

נמצא כי... (מסמך)
 מאת...
 ביום...
 בס"ד, יום ב' דתג המכות, תשל"א.
 (הנחת)

הללו את הוי' כל גוים שבתוהו כל האומים כי גבר עלינו חסד ואמת הוי'
 לעולם הללוהו' וצריך להבינו מהו הטעם דכ"י גבר עלינו חסד שבשביל
 העולם מאי עבדתייהו. והנה רש"י מפרש (בהירוק הגמרא שם), דאף שגבר
 עלינו חסד, מ"מ, מכיון שזוהו בגילוי, שגם הם רואים זאת (מדוחיתו שעשה
 לוי), לכן עליהם להלל ולשבח. אמנם אין זה מספיק, וכמשי"כ במאמר ד"ה
 הללו את הוי' לרבינו זקוק ש"אין זה טעם מספיק. שמלשון זה משמע ש"כ
 גבר עלינו חסד" הוא טעם להללו את הוי' כל גוים, (שמזה משמע שמפיש
 כפירוש רש"י הנ"ל, אלא שאי"ן טעם מספיק). ולכן מפיש הרש"י שם
 שכי גבר עלינו חסד וז"ע במ"ע, וכן כאן פי' שהגוים והאומים עליהם
 להלל ולשבח על הגבורות ונפלאות שעשה בעולם, וכל"ש און) שגבר עלינו
 חסד יותר מכל אומה ולשון.

ודנה השייכות מיוחדת דהללו את הוי' כל גוים שבתוהו כל האומים לתורה'
 הוא כדאיתא בגמרא: וכמדוש' שהע' פרים שמקריבים בתורה' הם
 כנגד הע' אומות, שהם יללות כל האומות, שמצד זה הנה בתורה' הללו את
 הוי' כל גוים שבתוהו כל האומים. וצריך להבין שהה"ר איתא בה"ר' שבי
 ימי החג, ומין לבתי, אושפיון והם אבותינו אברהם יצחק ויעקב וכו' על
 דוד מלכא משיחא שהוא השביעי, ואיך זה מתאים עם המבוא בגמרא ומדוש'
 שהע' פרים הם כנגד הע' אומות. והגם שכתב הרמ"ז שם, והשכל היטיב כי,
 שהאושפיון שבוהר הוא פי' אחר, עדין אינו מספיק, וכמשי"כ בהמאמר שם,
 והרי אלו ואלו דברי אלקים חיים, ואיך באו שני פי' אלו יחד, ובפרט על
 פי הידוע (וגם להלכה למעשה), שכל הענינים שבתורה אהרן שייכים ולי"ג,
 הרי מוכן מזה במשי"ש בנוד"ד, (שב' הפירושים אינם רק בתורה אהרן אלא
 בכל הענין כולו) שפירוש הגמרא המודיש וכן פי' המודיש דברי הימים ה"ז
 סעודה המלך לבני המדינה, והסעודים כל שבעת ימי המכות הם הע' שרים
 ופירוש הוה"ש שבתורה' ולוץ להסעודים כל שבעת ימי המכות הם הע' שרים
 ששני הענינים הם בתורה אמת, יש ביניהם שייכות אמיתית, ובפרט לפי מה
 שמפיש) בגמרא ומדוש' שם, דכשמע"צ פר יחזיק כי כנגד אומה יחידה משל
 למלך כ"י שאמר עשו לי סעודה גדולה, ויזמן את כל בני המדינה ליום אחרון,
 אמר לאהבו, עשו לי סעודה קטנה, באו ונגללו אני ואהרן כמה שתמצא.

- 1) חללים קיי.
- 2) קיח, ב.
- 3) נוספ באה"ת סוכות ע' אחשבה ואילך.
- 4) וראה חז"ג שם.
- 5) סוכה פה, ג.
- 6) רבה ותחומה ט"ס פתוח.
- 7) ח"ג ק"ג ב ואילך.

והנה כאמר לעיל, ובמל שותמשת סוכת הילוי מוח"ס הוא רק בדרך המצא

עדי"ן הוא גם כנוצ תחלתו כסופו להמשת ח"ס מבה"י שלמעלה ממנה. דהו"ק
מחסי"א כמ"ש גויץ תחלתו כסופו להמשת ח"ס מבה"י שלמעלה ממנה. דהו"ק
שיר הנהגלים כנ"ל, וסופו קאי על בה"י הבתר (שכתבת) ונמ"ל דא"ת נעשה
בתוך ובכללות הנהיגה שלמעלה מהשתל, בה"י מל' דא"ת, ולמעלה יותר בה"י
מל' דא"ת שקור"ע, והוא בה"י אות ח"י"י, סיום כל האמירות, כמבאר בלקי"א ח"א
שלק באופן שר' נעיצה, שהו' הלשו' נעוץ תחלתו כסופו כו'. וכמו שלפנינו
רק באופן שר' נעיצה, שהו' הלשו' נעוץ תחלתו כסופו כו'. וכמו שלפנינו
(הרי"ל) המבואר ברוב המקומות בהמאמר, גויץ תחלתו כסופו וסופו במחלתו
הוא (סופו) קאי על סיום הששתל, הרי' מוכן שגניצת המחלה כסוף והסוף בהמתלה
אנו בדרך שייכות כסוף השתל, והדרגת, שלכן נעיצת המחלה היא בהסוף
ונעיצת הסוף הוא בהמתלה (ולא ככסוף השתל, שכל מדרגה שייכת למדרגה
שבקידום אל"י), הנה כמ"כ הוא להפירוש סופו קאי על בה"י שלמעלה
מתחלתו, דמה שנוצק תחלתו כסופו וסופו בתחלתו, אינו בדרך שייכות שבמדרגה
רק בדרך נעיצה, ובה"י סופו אינו נמשך בה"י תחלתו והוא רק פירב אל"י,
כנ"ל.

וזרן ג"כ מה שנחבא המאמרים הקודמים במ"ש ח"י אלקי אתה ארוממן
גו' כי שמת מעו"י גל' שאימא בור' ג' שה"י הוא בה"י נקודה עילאה
ותבאר בה"י גל' גו' נקודה עילאה הוא לפי שישנה נקודה
התאה והוא בה"י תכנת התאה, ולכן מדייק בותר נקודה עילאה שהיא בה"י
תכנה עילאה, אמנם מה שמוסיף בותר נקודה עילאה שהיא בה"י תכנה
שה"י כאן הוא לא בה"י תכנה עילאה סוף כ"א בה"י תכנה סמימא, ועל
בחינה זו אמר בהמסק ארוממן, שמרוממים אותה למעלה יותר, והוא
הרוממים דבה"י כתר שבפנתר, וכנ"ל שח"ס הוא בה"י תכנה שבכתר התקום
שלשם מרוממים אותה הוא שתי' כש"כ, ולתיית שבה"י כש"כ אינו מקור
לבה"י תכנה שבכתר ורק שמתנה נמצאת בה"י תכנה שבכתר כנ"ל, לכן אמר
על זה הלשו' שבכתר, לפי שכש"כ הוא מרומם ונכדל מתכנה שבכתר.

והנה ועמדו רגליו כיום ההוא על חר הזיתים, דהנה זיתים שמהם עושים
שמן, הרי הזיתים עצמם הם מריים, וכמדולל"י אמרה יהוה כו' יהוה
מוותיו מרדין כו' כו', וגם בזה פ"י, ואודיל שותית משה תלמודו -
אבל השמן שבא מהזית משיב תלמודו, והענין בעברתו הוא שותית הוא
העברתו ואתכפיא ואתחפא שום דוגמת כתישת הזית. הנה כתי"ך כתי"ך

- 26) בור מג. ב. בחקיקה ג. ג.
- 27) ישיעי רס"י"ה.
- 28) ח"י קצנ"ג ב.
- 29) דא"ת באר"י להצ"ע שם.
- 30) ערובין יו' ג.
- 31) לכת"ת ר"ע בהפלות.
- 32) הוריות ג"ב ב.
- 33) ר"ע תמות.

כך כפי שיש לומר, הרי שמה שכתבתי באר"י להצ"ע שם...
ולמה אמר אנכי ימא מ"ה יע"ע (עפ"י מו"ל) ומה שכתבתי באר"י להצ"ע שם...
והנה ועמדו רגליו כיום ההוא על חר הזיתים, דהנה זיתים שמהם עושים...
שמן, הרי הזיתים עצמם הם מריים, וכמדולל"י אמרה יהוה כו' יהוה...
מוותיו מרדין כו' כו', וגם בזה פ"י, ואודיל שותית משה תלמודו -
אבל השמן שבא מהזית משיב תלמודו, והענין בעברתו הוא שותית הוא...
העברתו ואתכפיא ואתחפא שום דוגמת כתישת הזית. הנה כתי"ך כתי"ך

- 24) ארוב כ"ה ב'.
- 25) ספול יום ש"ב מ"ה.
- 26) ארוב כ"ה ב'.
- 27) ישיעי רס"י"ה.
- 28) ח"י קצנ"ג ב.
- 29) דא"ת באר"י להצ"ע שם.
- 30) ערובין יו' ג.
- 31) לכת"ת ר"ע בהפלות.
- 32) הוריות ג"ב ב.
- 33) ר"ע תמות.

שאי נכתב אני נקרא בלתיית שיהיה או המשכת העצם שהוא למעלה ולמטה כשהוא, לכן יהיה למטה כמו שהוא למען, נקרא כמו שנכתב והוא ג"כ השייכות ושיי הפרוישים שבעמדות ורגלין ביום ההוא על הר היתומים (כי מצד העליון דברתי על הר היתומים הנה מצד הר יהיה או המשפט בעמדה שנת העמדה מורה על המשכה מראש לרגל בשהו וכדוע בענין עמדה) הלא כעת צרתם, שגם כשמצד העמדה (וכחות פנימיים) ישראל הם במצב דצרתם, שמצד זה געשה עת צרתם כפשוטו, הנה בכל צרתם לו צד ראון והנה עמדת להם בעת צרתם, שבעמדת היא, מה שנמשך מראש מיד להרגל, והוא ג"כ מה שלעתיד יהי המשפט בעמדה, ומשפט הישע הנכיררים, הנה מצד התי' ונבקע הר היתומים שיומשך העצם, שאי יהי המשכה קדמה ומה בשות (בענין העמדה שנמשך מראש לרגל, הנה או יהי המשפט בגוים, שיתבררו גם האומות כתי.

ודנה כל הענינים ומשישים עיי' עבודה, וכן הוא גם בענין ועמדת רגלין ביום ההוא על הר היתומים שזה נמשך עיי' העבודה דברתי רגליים כמאמר יי' ממי רגלין ברגלין, והענין הוא "דנה בזמן שביהמ"ק היה קיים, הי' או גלילי אלקות, ועדו"ה, הי' גם לארץ החורבן, והתברר בימי רבי יי' ונח"ג אמר כתי' (כתי' שלכן הנהגים מדרגת אדרגא, לכן בתחלה) הי' עיקר העבודה הנכרורים כעבודת החמלה, ועד שהיו כאלו שהיו מתפללים רק פעם אחת בתלתי' יומין וכו', וכמו שלמטה, הנה אז עיקר העבודה הי' בתלתי' לית פלחנה כפולחנה דרחמנות, שהוא עבודה שלב, עבודה ותפלה) אמנם בתלתי' לית פלחנה כפולחנה שנפלה כתי' סוכת דוד עד כתי' ובתי' המעשים בקיום המצות כפולח, ובפרט עיקר העבודה הוא עד כתי' ובתי' המעשים בקיום המצות כפולח, והנה עכשיו כמעשה הצדיקה שהיא כלולה כל המצות, כמבואר באה"ע יי' חנה לימור זכות גדול (א גואלדינגער לימור זכות) על דוד ה', שכל ישראל עבדור זה בכל המדינות מצטיינים ביום ה' בתורת הצדיקה, באופן שלא יהי' כן בודות הקורטנים שעיי' עבודה זו מקימים את סוכת דוד מנפילהה, כמבואר באה"ע שם. והו' שייך בפרט לימי הסוכות, וכדאיתא בזהר בענין, האפשריין ופי' בסידור שער הסוכות יי' שצריך לפזר מעות לעניים בערב סוכות, ועיי' עבודה הצדקה כמעשה כתי' רגלים, הנה רגלי' דנקבא מעוררים רגלי' דדכורא, ועיי' נמשך ועמוד רגלי' ביום ההוא על הר היתומים, דמשו רגלי' ברגלי' ועיי' נמשך העצם שלמעלה מבתי' גילוי, ועיי' המבואר בסידור שער ה' הל"ג בעומר שבבתי' הדי' שכנה דוקא נמשך העצם.

ורון הללו את ה' כל היום שבחוחו כל האומים, גבר עלינו חסדו ואמתו הו' לעולם, דברתי חסדו שלמעלה מהשתל' וכמו שגבר עלינו חסדו,

- (38) וחי' רות, א.
- (39) סי' סו"ה, אי בודי.
- (40) שבת קי"ג סע"ב.
- (41) סי' ט'
- (42) רגנ' רע"ג.

למאור, שעיי' העבודה דברתי מגיעים לבתי' מאור, מקור האור, שממנו נמצא בתי' האמה, שמו, והיינו שזוהי שממנו עושים שמו' רומן לבתי' הכתר (כשי"כ) שלמעלה מבתי' א"ס, דהוה מה שוית הוא מל', כי הנה מתקנות שייך לאור ומלכות לחושד, וכמאמר יי' כתר עלין האור, ולהיות שכתי' הוא בתי' חושד, כתי' ישת חושד סתרי, וכמאמר יי' כתר עלין אר"ג דאיתו אור עת אור מצותה אובס הוא קמי עת"ע, לכן הוית שמורה על בתי' הכתר הוא מל', והנה הר היתומים הוא למעלה גם מבתי' ויתום, וכמו שנתי' על בענין כשי"כ והכמה שבכתר (וית וישמו) שבתי' כשי"כ הוא נבדל בערך מבתי' שבכתר, עיי' הוא גם בנוגע להערך דיתום לחר היתומים, שבתי' הר היתומים הוא נבדל בערך מבתי' ויתום, דהוה מה שעצמות היתום מהר היתומים הוא רק מבתי' (כתי' הצומח שישנו בהתי' אל בתי' הרום שבזוים שבו, שהוא עצמות ההי', הוא נבדל מהותיים, וכמו שידוע בענין הצמיתה, שוה בא לא מעצם העפר ורק מבתי' הצומח שבו, ולכן כשברך על פרי העץ כורא פרי האדמה יצא יי' דמארא קא רבי' דלינקת נענפי העץ אינו מעצם האדמה ורק פרי האדמה יצא יי' שבו, שהוא מוכן גודל חסלת הענין דהר היתומים, שהוא נבדל בערך גם מבתי' ויתום, והוה מ"ש ונבקע הר היתומים, שעיי' יומשך בתי' הר היתום גם מבתי' ויתום כתי' הרום שבזוים שבו, דהוה יי' ע"ע ונבקע הר היתום עצמו - לא עיי' פראס

הואשפייז, ייצעב אומר או נבקע כשתל אור, דהנה ידוע והבאר בענין דרך הקניעה, הוא מעט מוצרי, מ"ס הי' סיבת הקניעה הוא מצד תנועת האור, והידיעה המשל מחבת שמתלמדה על כל צדויה, על שלא תוכל להחזיק את המשקה בתוכה, שאי היא מתבקעת בבקעים וסדקים והמשקה יוצאת דרך הבקעים, אשר אי שכתות המשקה שיוצאת דרך הבקעים היא מעט מוצרי, הרי בקיעה זו (מורה על מליץ החבית כו') והיינו שבאור הקניעה נראה כה בתי' העצם שלמעלה מבתי' הגילוי ושרשה משם, וכמבואר בסידור שער הסוכות ויתורה מוה נתן, והוה יי' ע"ע ונבקע הר היתום עצמו - לא עיי' פראס (דומני החבית) וכי' כ"א שיומשך בתי' העצם דהר היתום, כתי' תרוםם שבו, שלמעלה מבתי' סיבה ליתום, והוה מ"ש ונבקע הר היתום גו' מוצחה ויתום, דמורה ויס הוא קדם ואחר, והוא כתי' (וארד) שונמשך מלמעלה למטה דוגמה חקי דואר שונמשך מלמעלה למטה, ונה' אופן והמשכה כדרך כלל הוא שכל מה שהוא הילך ונמשך הוא מתמעט, דהוה דואר כאשר תחלת המשכה הוא מוכי' השייר להשתל, אמנם לעיל כשיתי' בקיעת הר היתום ויומשך מבתי' העצם שלמעלה מהשתל, או חתי' והמשכה, מבתת וימה, למעלה ולמטה בשהו, והוה ג"כ מ"ש לאתי' נמשך חצי ההר צפונה וחצי גבהי' צפונה ונגבה הם ק' א"א חשמאל וכו' הימני, הנה לעיל כשיתי' ונבקע הר היתום, או ומש גו' צפונה התבלות חקי' ומצויאותם או תמבלות עיי' לית שמאל בתי' עתיקא וכי' והוה ג"כ מה שמשיים ביום המוא יהי' התי' אתד ושמו אתד ואר"ל יי' כמו

- (34) קהלת יא' ז.
- (35) חקי' ת"ע (קלה) כז.
- (36) ברכות מ' א.
- (37) רת, א"ב.

מספרי' – אוצר הקסידים – צינאוויטש

מ א מ ר

מחרת הדיש – תשל"א

מפגור קרושת

אדמייך מנתם מענרל שצייט
שני אורסאהן

מלינכאוויטש

הוצאת שמונית

יבא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושליש לבריאה

ת"ל תהא שנת נפלאות גדולות

צו"ק שנה ל"ק אומו"ר שליט"א

הללו את ה', תשל"א

קי

וכן בחיי אמת היי' יזמשנו גם בעולם, שיהי' נקרא כמו שנכתב, ומצד זה יתברר גם הנוים, וכנ"ל שמוצד הגילוי דועמדו רגליו גי' יהי' גם המשפט בנוים שהיו"ע הכירויים, תהא מה שע"י הקרבת הע' פריים, שמקייבים בחגה"ס מכניעים את הע' שריים לקדושה שהם נכניעים לישראל, ואו נמשך אך טוב לא ראה שמחה מימינו, ואח"כ באים שמהם בחגה"ס, ופי' שלא ראה שמחה ביה"ש דשמיני עצרת שייך לרמוז על הגילוי דלעתיד, ונמר"ל "כנור של ימות המשיח של שמונה ימינו, דבשמע"צ (ולעת"ל) ההמשכה היא מנחי' שמו (בשמונה ימים) והנחתו בעיני יפה נוח". והנה עניני תשרי הם פללים לכל השנה וע"מ להמשיכם בכל השנה, וכן לשמחתנו היא שהשמחה ידועות ושמע"צ משייכים בכל השנה כולה, ועד לושמחת עולם על ראשם בביאת מ"צ, אשר ילחם מלחמת ה' ויצליח ושמח מעיר לגל", שהחבטל מלכות דקליפה מחודכנה של צור תיבנה ירושלים" עזרי"ק ויבנה מקושי במקומו בבי"א.

- 43 ראה נח"ג לב, א.
- 44 עירכי יג ב.
- 45 ב"ב גג א, וש"ג.
- 46 ישעי' שם.
- 47 ראה פריש"י תולדות כהה בה מגילה ה, א.